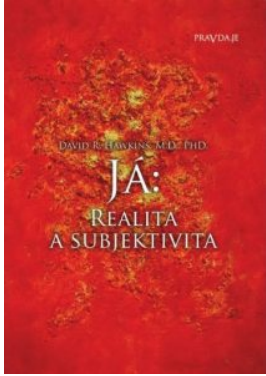

Kapitola 8: Mystik

Předcházející část: Kapitola 7: Radikální realita Já

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

(Poznámka překladatele: V následující kapitole autor popisuje vlastní zážitky, ale nepoužívá první osoby jednotného čísla, ale neosobního stavu vědomí. Pro srozumitelnost textu jsou tyto prožitky uváděny v této první osobě: byl jsem, dělal jsem, apod.)

Otázka: *Realita, kterou popisujete, zřejmě intenzivní a úplná, ale její popis někdy zní téměř abstraktně. Jak se to stane? Co skutečně prožilo „osobní já“?*

Odpověď: Může být obtížné se identifikovat s dokončeným stavem a vynechat popis zkušeností, které tomu předcházely. Dřívější zkušenosti byly velmi intenzivní a hluboké a jejich popis může pomoci duchovnímu hledači.

Otázka: *Začaly v raném životě neobvyklé zážitky?*

Odpověď: Nástup „tohoto života“, jak jsem již uvedl jinde, začal náhle a úžasně ve věku tří let, před kterým si nic nepamatuji. Z tohoto zapomnění se náhle objevilo šokující vědomí existence. Tato okolnost vědomí existence se vynořila ze zdánlivého nic a vlastně to nebyl příjemný objev, protože se objevila zdánlivě opačná možnost a strach, že nebudu existovat vůbec. Tak, s vědomím existence vznikla úzkost a strach z jeho imaginárního „opaku“ jako možnosti.

Dualita protikladů existence versus neexistence je paradox, který ve skutečnosti neplatí a projevuje se jako překážka pro osvícení, dokud úroveň vědomí nedosáhne úrovně přibližně 840. Ve věku tří let jsem neměl výrazové prostředky nebo zkušenosti; objevilo se to v neverbálním, ale velmi intenzivním, vysoce vědomém a jasném stavu vědomí. Nicméně to také nastavilo půdu pro konečný cíl tohoto života. Vyřešit tento paradox a vyvíjet se i za ním.

Otázka: *Jak by mohl být takový pokročilý stav již přítomný v tak mladém chronologickém věku?*

Odpověď: Při narození má každý již kalibrovatelnou úroveň vědomí. Vědomí se vyvíjí během dlouhých časových období, kdy každé vtělení je pouze kapitola. (Před tímto zrozením bylo toto vědomí následovníkem cesty negace a věřilo, že konečná realita je prázdnota.)

Otázka: *Jaký vliv měla tato zkušenost a jaký byl život dítěte?*

Odpověď: Dítě bylo kontemplativní, tiché, introspektivní a upřednostňovalo společnost dospělých, mělo málo společného s ostatními dětmi, které se mu zdály příliš agresivní, hlasité, fyzické a nesmyslné v jejich činnostech. Bylo to netrpělivé čekání na konec dětství, chtěl jsem, aby skončilo s cílem dosáhnout toho, co bylo reálnější a co je smysluplné.

Otázka: *Ale co si hrát?*

Odpověď: Nikdy to nebylo zajímavé, pokud to nevedlo k získání nové informace. Měl jsem však citlivost na estetiku, jako je klasická hudba nebo krásy přírody. Účast ve „vysokém kostele“ ve velké katedrále byla velmi významná a příjemná zkušenost. Krása vitráží oken, kadidlo, zvuk velkých varhan a plného sboru, zpěv procesí, nádherná architektura a sochařství byly velmi atraktivní a smysluplné. Krása byla jádrem zájmu a přitažlivosti.

Otázka: *A co náboženství samotné?*

Odpověď: Náboženská výuka byla Vysoká episkopální a jako chlapec jsem v katedrále sloužil jako akolyta a sborista, ale nevýhodou toho byl rozvoj úzkostlivosti.

Otázka: *Zmínil jste se v předchozí práci o jednom osvětlení, které se stalo ve sněhu. Byla to zkušenost blízké smrti?*

Odpověď: Možnost smrti nikdy nenastala. Útočiště z vánice bylo hledáno vyhloubením díry v navátém sněhu. Uvnitř byl pocit úlevy a uvolnění a nakonec hluboký mír. Poté mne zalilo zlatavé světlo nekonečné Lásky a nahradilo obyčejné vědomí. Všechna místa a čas se zastavily a existence byla Nekonečnou Přítomností, která nebyla odlišná od Já. Byla to realizace toho, že pravé Já vždy existovalo a že neexistuje žádná možná hrozba pro existenci. Mysl se zastavila a byla nahrazena věděním a zároveň tělo bylo irelevantní.

Stejný zážitek se objevil později v životě za různých okolností, během nichž jsou hluboký pokoj, klid a přítomnost Boha nezaměnitelné. To zcela eliminovalo veškerý strach ze smrti a přineslo přitažlivost ke všemu, co je mírumilovné, stejně jako nezainteresovanost v čemkoli, co souvisí s agresí nebo násilím.

Otázka: *Přesto jste se později stal agnostikem navzdory všem těmto hlubokým zkušenostem. Proč?*

Odpověď: Jednou, neočekávaně, se náhle objevila totalita lidského utrpení jako zjevení uvnitř mého vědomí. Bylo to ohromující a masivní. Naivně, namísto lidského

ega, jsem obviňoval Boha za toto masivní utrpení, které vedlo k odmítnutí Boha, jak byl chápáný a běžně pojetý společností v oné době života. Rozum a inteligence se pak staly průvodcem v chování.

Věk rozumu od Thomase Paina nahradil Bibli jako zdroj funkčních standardů pro chování. Život se pak žil mnohem pohodlněji bez neustálého strachu a viny z hříchu, na které bylo náboženství zaměřeno ve třicátých letech minulého století. Stav agnostika / ateisty vyústil ve vzrušující pocit svobody, jako by byly těžké řetězy hříchu a viny odhozeny.

Otázka: *Zůstal jste agnostik?*

Odpověď: Formálně ano, pokud jde o boha náboženství, ale vnitřně se objevila snaha dospět k pravdě o realitě a existenci. Čtení filozofie bylo odloženo během studií medicíny a byla nahrazena zájmem o psychologii, psychoanalýzu a studiem povahy lidské mysli. Toto školení zahrnovalo také rozsáhlou osobní psychoanalýzu, která byla velmi účinná v určitých oblastech, ale neúčinná v oblasti celkové cesty k objevení jádra existenciální reality.

Koneckonců byla obrovská klinická praxe velmi vyčerpávající. V průběhu času se rozvinulo několik bolestivých onemocnění, které mi znemožnily pracovat. Boj o pokračování ve fungování byl velmi únavný.

Poslední významnou oblastí pro vyšetřování byla duchovní doména. Kvůli hříchu a vině, jež jsou spojené s křesťanstvím, Buddhovo učení byly atraktivní, protože mluvil o existenci absolutní pravdy, aniž byste museli věřit tradičnímu pojetí Boha. To vedlo ke čtení literatury o buddhismu a návštěvě prvního zenového institutu v New Yorku. Výsledkem byla praxe formální, sedící hodinová meditace dvakrát denně po mnoho let.

Navzdory všem těmto snahám došlo k rozvoji onemocnění a vše nakonec vyústilo v hluboké zoufalství. Bylo to peklo z hlubin černého zoufalství a beznaděje, že toto vědomí se zeptalo: „Jestli je Bůh, žádám ho o pomoc“. To byl konečný akt „já“, osobnosti / ega / mysli, že po určité době zapomnění zmizelo navždy a bylo nahrazeno Nekonečnou přítomností. Mysl se odmlčela a všechny myšlenky byly nahrazeny věděním, které vycházelo z Božské vůle Božství. Toto odhalení bylo popsáno jinde a stalo se trvalým stavem.

Otázka: *Jak pokračoval život ve světě?*

Odpověď: Stav převládal, ale jen s námahou mi byl postupně umožněn pomalý a nejistý návrat do světa a pomáhat pacientům. Fungovat ve světě bylo obtížné a bylo to srovnatelné se získáním nové sady brýlí. Teď bylo tělo „navigované“ Přítomností a nikoliv předcházejícím vnitřním smyslem pro směr. Činnosti těla a mluva se staly spontánními a aktivními samy od sebe, spíše než aby byly řízeny ústředním zaměřením osobního já. Bývalé krátké časové prodlení mezi rozhodnutím a akcí zmizelo. Místo toho, aby byly postupné, byly nyní současné. Řeč nebo akce bylo rozhodnutí. Tato kvalita přetrvává.

Dokonce i proprioception (kinetická tělesná rovnováha) se lišila kvalitou. Kde bylo tělo v prostoru a co dělá, se nezaregistrovalo nějakým centrálním mentálním smyslem jako dříve. Už to nebyl smysl spojený s tělem „já“, že něco dělá. To vyžadovalo nastavení a přeorientování na prostor / pohyb / akce. Předpokládaný vnitřní „činitel“ činů již neexistoval, a smysl pro sebe zahrnoval jak kontext, tak obsah, zatímco dříve obsahoval pouze obsah. Obvyklé centrální zaměření, ze kterého normální lidé fungují, zmizelo. Akce nebo řeč pochází z celého pole, které zahrnuje celistvost veškeré předchozí existence.

Otázka: *Co se zdá, že iniciuje jednání?*

Odpověď: Vyskytuje se spontánně jako výsledek Přítomnosti v jejím výrazu jako vzhled nebo vnímání. Není tam žádná taková věc jako čas, ve kterém může dojít k určité události. Existuje pouze změna zaměření pozornosti.

Otázka: *A co slovní komunikace?*

Odpověď: Její povaha se změnila. V Realitě se nic nemění; k žádné události nedojde. Neexistují žádné skutečné názvy čehokoli, ani není nějaká zdánlivá sekvence nebo oddělení takzvaných událostí. Vnitřní klid milosti Ducha svatého transformuje slyšitelná, mluvená slova jiných lidí do světského významu a interpretuje význam do představitelné formy.

Otázka: *Jsou tyto změny čistě subjektivní nebo existují skutečně prokazatelné fyziologické změny?*

Odpověď: Mozkové vlny mudrců fungují převážně v pomalé frekvenci theta přibližně čtyři až sedm cyklů za sekundu (4-7 cps), nebo dokonce pomaleji. Alfa vlny obyčejné meditace jsou ve frekvenčním rozsahu od 8 do třinácti cps (8-13 cps) a mozkové vlny u normální osoby jsou převážně rychlé beta frekvence třinácti a více cyklů za sekundu (13+ cps). Subjektivně žije mudrc ve vnitřním tichu.

Energii řeči jiné osoby aktivuje kvalita tohoto ticha, která je nejprve beztvářá, ale pak začíná mít formu jako neverbální vědomí toho, co se říká. Toto usnadňuje přibližnou verbální odpověď. Je to, jako by byl význam přenesen překladem z nelineárního do lineárního. Toto je provedeno spontánně neosobní kapacitou samotného vědomí. Proces není v žádném případě druhem „osobní“ kontroly. Možná by to mohlo být podobné, jako když je hudba převedená do digitálního kódu a ten pak zpětně převeden do hudby.

Proces překladu způsobí zpoždění v mentálním porozumění. Pro okolí to vypadá, jako by člověk neslyšel nebo byl nepřítomný. Vyžaduje to úsilí, vůli a energii a věnovat pozornost světu je únavné. Preferovaný režim komunikace je neverbální; tedy řeč těla je velmi významná a zdlouhavá konverzace je obtížná a často se jí vyhýbám.

Humor je často zkratkou pro posun směru kontextu, který osvětluje význam bez zdlouhavých vysvětlení. Obvyklá komunikace světa vypadá velmi pracně a často se jeví být okružní cestou, aby se zabránilo některé jednoduché, centrální pravdě. Preferovaný styl komunikace pracuje s podstatou, a ne s detaily.

Otázka: *Komunikace se postupně stává neverbální?*

Odpověď: To je pravda. V běžném jazyce mluvíme z intuice, abychom vysvětlili nějaký jev. To se někdy nesprávně nazývá telepatie. „Tele“ znamená komunikaci napříč vesmírem nebo vzdáleností.

Přestože se zdá, že dva lidé mohou být vzdáleni od sebe v lineární doméně, v realitě existuje jen jedno vědomí, které umožňuje člověku, aby uhodl záměr druhé osoby již před komunikací. Tedy, mluvené slovo se stává pouze potvrzením toho, co již bylo zjištěno, protože ve vědomí neexistuje žádná vzdálenost nebo prostor k překonání.

Příkladem toho byl čtyřdenní experiment dvanácti duchovních studentů (byli členy skupiny Kurzu zázraků) ve velkém domě v jednom východním americkém městě. Ačkoliv se seznámili, navzájem se moc neznali a slib ústupu měl udržovat mlčení, „bez ohledu jak“. Za dvacet čtyři hodin se celá skupina stala „telepatickou“. Byly uspokojeny potřeby každého; jídlo se objevilo bez předchozího plánování a každý poznal myšlenky druhého. Například, pokud někdo u stolu pouze myslel na slovo „sůl“, někdo spontánně přinesl sůl, aniž byla vyřčena nějaká slova. Všechno pokročilo za čtyři dny v dokonalé harmonii.

Všichni později popsali celou zkušenost jako mystickou, magickou, podmanivou a krásnou. Na konci víkendu nebyli ochotni obnovit mluvu. Řeč znamenala rozmanitost, zatímco ticho jednotu. Zrušení osobního ega / já řeči usnadňuje překrývání smyslu pro Já tak, že vznikne společné vědomí. Během několika dnů začalo být mlčení mnohem přirozenější než řeč.

Otázka: *Verbální komunikace vyžaduje energii.*

Odpověď: Ano. Slovní socializace je únavná. Být sám v přírodě nebo tiše s ostatními je vhodnější. Vše je, jak je, bez nutnosti vysvětlování. Je to zbavené percepčního odstupu ega. Smysl vlastního Já se zmenšuje tím, že ego / já dostává energii.

Srovnatelně: Já je tiché a klidné, zatímco já / ego je hlučné. Mnohomluvnost nemá pro komunikaci zásadní význam nebo smysl. Například kočka. Musí jen tiše stát před svou miskou, aby vyzvala majitele, aby ji naplnil jídlem. Každý pohyb vyjadřuje vědomí stavu nebo pocit stavu. Kočka předpokládá, že zpráve je porozuměno. Pokud si uvědomí, že zpráva chybí, přitahuje pozornost vokalizací „mňau“ nebo škrábe packou na potravní skříň.

Otázka: *Jak potom žije člověk ve světě?*

Odpověď: Člověk se ho účastní, ale není v něm zapojen nebo k němu přitahován. Člověk může pozorovat bez posuzování. Odpojení by vyžadovalo stažení ze světa, zatímco nezaújatost umožňuje účast na výsledcích. Hra je zábavná, ale která strana „vyhrává“, není důležité.

Otázka: *Jaké jsou subjektivní zkušenosti a stavy na různých úrovních vědomí?*

Odpověď: Úroveň bezpodmínečné lásky, která kalibruje na 540, je pozoruhodná. Je

doprovázena pocitem radosti a člověk je v lásce se vším a se všemi, s veškerým životem. Na vysokých úrovních 500+ převažuje neuvěřitelná krása a dokonalost všeho, co existuje, je ohromující a převažuje jako spontánní extáze. Vnímání zmizí, takže to dovolí kráse existenci vyzařovat dokonce i z toho, co svět považuje za nevzhledné nebo ošklivé.

Dokonce i ulička odpadků vypadá jako namalované zátiší. Například i ubrousky Kleenex vyčnívající z krabičky, s jejich tekoucími liniemi, nyní odhalují krásu, jako by to bylo trojrozměrné sochařství nebo obraz od Georgie O'Keefe. Krása a dokonalost všeho co existuje, začne vyzařovat ze všeho, a začne se objevovat vědomí Božství, jako jeho esence. Na úrovni vědomí 600 je ohromující.

Duchovní pravda je rozpoznání, které svítí spontánně a je samozřejmá. Všechno naplňuje svůj vlastní vnitřní osud. Nic není vnější ve vztahu k ostatnímu, ani to není způsobeno ničím jiným.

To, že svět předpokládá „příčiny“, tak to jsou pouze prostředky nebo stavy.

Otázka: *Co potom motivuje jednání?*

Odpověď: Slovo „motivace“ již neplatí. Akce se vyskytuje sama o sobě, možná pod napětím neosobní duchovní inspirace. Potřeby zmizí a není dosaženo žádných zisků. Vše je kompletní. Manifestace se objevuje v harmonické synchronicitě a zábava nahrazuje očekávání. Nezaměnitelný smysl pro dokončení proniká všemi akcemi. Nic v přírodě nemusí dělat nic. Všechno se jen stává tím, čím je. Neexistuje žádný činitel; akce jsou činitelé. Člověk vidí aktualizaci potenciálu.

V dualitě existuje „to“ (já), o němž si představujeme, že je „příčinou“ toho (akce). V realitě jsou akce a já totéž. Tady není žádný myslitel oddělený od myšlenek. Jsou to myšlenky, které jsou jediným myslitelem v daném momentu, nejsou odlišné nebo oddělené.

Otázka: *Co znamená mír?*

Odpověď: Zmizení času, očekávání, potřeb, chtění nebo nedostatku. V dualitě existuje konstantní úzkost, klasická „existenciální úzkost“, která vytváří stálé napětí, které vede k subjektivní zkušenosti s časovou sekvencí a místem. Ego se tedy vždy cítí neúplné, nestabilní a zranitelné v daném okamžiku. Také se obává, že štěstí může být navždy ztraceno, majetek zničen, nebo že tělo může onemocnět nebo zemřít.

Otázka: *Jaké fyzické změny jste zaznamenal?*

Odpověď: Člověk cítí, jako by se mozek zpomalil a je přijímacím nástrojem pro vědomí, které nepochází z mozku, ale místo toho jej aktivuje. Potěšení z vysokých úrovní nad 500 je nejvíce doprovázené uvolňováním endorfinů. Je to nádherné. Vědci mylně hledají oblast mozku, která „způsobuje“ vědomí Boha nebo prožitek blízké smrti; mozek však může zaregistrovat jen to, co již je. Nemá žádnou moc nic způsobit. Mimořádná a hluboce transformující zkušenost blízké smrti se objevuje u lidí s mozkovou smrtí (rovná čára na monitoru), kteří zázračně přežijí.

Analogicky strach pochází z vnímání a současně je uvolňován adrenalin. Zjištění, kde adrenalin vzniká v těle, nevysvětluje strach, protože adrenalin je pouze následkem a průvodním jevem, nikoliv příčinou, která se již objevila v poli vědomí vnímání. Bylo by naivní předpokládat, že objev, kde mozek zažívá radost, je příčinou této radosti. Mozek a jeho fyziologie existují ve světě formy a duchovní stavy pocházejí z nelineární reality bez formy. Stejně tak lze předpokládat, že existuje „vnitřní dýchač“, který způsobuje, že tělo dýchá. Ve skutečnosti pouhým pozorováním lze vidět, že tělo „dýchá samo“, a že člověk není původcem dýchání, ale jeho příjemce.

Otázka: *A co nervový systém?*

Odpověď: Vidění je odlišné, protože ve vyšších stavech člověk závisí na periferním vidění spíše než na centrálním vidění. Nastala ztráta reflexu při polekání a tělo nic neoslabí při svalovém testu. Nervový systém zažívá útrapy a nesnáze, když se vědomí rychle vyvíjí. Mohou to být podivné bolesti nebo pocity pálení v těle jako by elektřina pod vysokým napětím protékala drahami nervového systému. Fyzická nepohoda se zvyšuje značně a výrazně na úrovních 800+ nebo 900+. Člověk je vděčný, že Buddha popsal tyto jevy před pětadvaceti sty lety. Řekl, že když se jeho vědomí blížilo osvícení, jeho tělo mělo takové bolesti, jako kdyby byly jeho kosti rozbité a cítil, jako by byl napaden nespočetným množstvím démonů. Toto vědět je velmi užitečné.

Otázka: *Přetrvávají tyto smyslové stavy?*

Odpověď: Při každém postupu úrovně vědomí došlo k nárůstu jejich intenzity. Občas se všechno fungování zastavilo, dokud intenzita bolestivých pocitů neustoupila. Investigativní výzkum odhalil, že nervům trvá roky, než se přizpůsobí vyšší energii. Dosud nejvyšší kapacita lidského nervového systému byla dosažena u kalibrační úrovně 1 000. Zdá se, historicky, že systém nemohl tolerovat stres těchto úrovní bez zvláštní pomoci.

Otázka: *Činí fyzické změny fungování v systému světa těžkým?*

Odpověď: Ano, občas je to docela obtížné a ve skutečnosti to někdy není vůbec možné. Když nastane hlavní skok ve vědomí, dojde dokonce i ke ztrátě fyzické rovnováhy. Existuje přecitlivělost na světlo a nechuť ke smyslovým vjemům, jako je jasné světlo nebo zvuk. Tělo je občas nejisté, nestabilní a poměrně slabé a existuje značná ztráta chuti k jídlu a uchýlení se k tekuté stravě. Pokud tělo přetrvává, je to kvůli silnému duchovnímu závazku udržet ho v chodu pro vyšší účel, protože svět formy ztratil důležitost.

Otázka: *Existuje nějaká korelace mezi frekvencemi mozkových vln, fungováním nervového systému a převažující úrovní vědomí?*

Odpověď: Frekvence beta-vln (14 cps) se přizpůsobují požadavkům ega rychle reagovat na změny ve formě obsahu. Frekvence vln alfa 8 – 12 cps se zpomalí ve stavu meditace, když se nevyžaduje jednání a rozhodování. V osvíceném stavu přibližně na kalibrované úrovni 700 se kmitočet EEG zpomalí na vlny théta v rozsahu 4 – 7 cps jako vědomí vyrovnané s neměnným kontextem, které není zaměřené

na formu. Na ještě vyšších úrovních vědomí v bezmyšlenkovém tichu Přítomnosti frekvence mozkových vln théta mohou dosáhnout dokonce až pomalé frekvence 2-3 cps a elektroencefalogramový záznam je charakterizován nízkou amplitudou a nízkým napětím.

Následující část: [Kapitola 9: Úrovně osvětlení](#)